

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.10. Disciplina Ecclesiastica in Genere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

Præscr. c. 41.

ci, qui imbecillitatis suæ conscii, & pravo affectu impulsæ potestatis mundanæ opem implorabant, & pudenda indulgentia suos sectatores retinere conabantur, quod ipsis Tertullianus exprobravit.

§. X.

Disciplina Ecclesiastica in Genere.

Hæc pauca ex veteri Disciplina repetii, ut vobis viam aperirem, & ad seriam reliquorum omnium considerationem invitarem. Spero fore, ut ubique Spiritum Dei deprehendatis, & confiteamini, jam ex tunc Ecclesiæ Regimen ab errore immunem fuisse. Et profecto! quis dicere audeat, Apostolos, dum Ecclesiam fundarunt, tradere Regulas tam ad regendum totum Corpus, quam emendandos privatorum mores neglexisse? Porro nemo etiam dixerit, has Regulas fuisse imperfectas, aut in usum & praxin non deducendas, sed firmiter credendum, eo ipso quod fuerint ab Apostolis acceptæ, etiam fuisse optimas & maxime idoneas, quibus homines ad Perfectionem Evangelicam majorem, minoremve pro diverso Gratia Divina modo perducerentur. Imperfectæ, inquam, non fuere hæ Regulae; nam Religio Christiana, cum Deum Auctorem habeat, in principio perfecta fuerit, necesse est. Nec Religio similis est quibusdam

busdam hominum Inventis, quæ ortum, progressum, & interitum habent, eo quod Deus nullo temporis processu sapientior vel potentior fiat. *Omnia ostendi vobis*, inquit Salvator, *quæ accepi a Patre meo*. Tum, loquens de Spiritu Sancto, dicit: *Ipsè docebit vos omnem veritatem*. Et ne putemus, Christum Dominum solummodo de Doctrina velle intelligi, subjungit: *Euntes ergo docete omnes Gentes . . . docentes eos servare omnia, quæcunque mandavi vobis*.

Jo. 15. 15.
16. 13.

Matt. 28. 20.

Itaque omnia hominibus utilia, non credenda modo sed etiam facienda, æqualiter & ab initio instituta fuere.

Illud equidem verum est, præcepta ad Disciplinam pertinentia, si ea pauca excipiamus, quæ in novo Testamento leguntur, non statim fuisse litteris mandata. Ejusdem Disciplinæ non ultimum erat præceptum, ne scriberetur, sed traditione secreta inter Episcopos & Presbyteros præcipue circa administrationem Sacramentorum conservaretur. Ideo etiam, ne arcanum istud divulgaretur, Episcopi solis Clericis Epistolas suas Ecclesiasticas deferendas committebant. Quando igitur Veteres de observatione Canonum loquuntur, absit, ut credamus, ipsos de illis tantum loqui, qui scripti erant; nam loquuntur de iis omnibus, quæ a Traditione constante accepta ob-

Hist. Lib. XXIII. §. 32.
Innoc. I. ad Decent. c. 3.
Cypr. ep. 29.
Hist. Lib. IV. §. 44.

Q 5 serva-

Aug. ep. 54.
ad Jan. al.
118. Hist.
L. XX. §. 45

servabantur. Secundum Regulam, quam nobis S. Augustinus dedit, credere oportet, illa omnia, quæ Ecclesia in omni tempore & in omnibus locis observavit Traditioni Apostolicæ originem suam debere. Nec aliud ejusmodi Traditionum principium excogitari potest; quæso enim! ex quo alio fonte proficisci potuissent usus illi universales, quales sunt Reliquias venerari, (*) orare pro mortuis, jejunium Quadragesimæ observare, quo pacto tot Nationes ab invicem remotissimæ de his rebus consensissent nisi accepissent ab Apostolis, qui unum Magistrum se hæc omnia docentem habuerunt JESUM CHRISTUM? Notandum quoque, Patres in Conciliis omnium antiquissimis non illud egisse, ut novas Leges Ecclesiasticas conderent, sed ut præ-

(*) Ex hoc solo Fleurii loco Anonymus II. dicens, Fleurium Reliquiis Sanctorum debitum honorem minuire, abunde refutatur.

Unser mitleidenswürdiger Protestant hat sich hier schon wiederum nicht anders zu helfen gewußt als mit der verwegenen Kritik. Die Worte La Veneration des Reliques. Reliquiarum. hat er gegeben auf seiner 32. Seite im zweiten Theil: Die Verehrung der Religion. Entweder hat ihm doch den bösen Rath gegeben ein Römischkatholischer Schriftsteller zum Spott seines eignen Religion zu übersehen?

stinorum Canonum vigorem reducerent. Nullibi querelas movent, ineptam esse Ecclesiæ Disciplinam, sed eam passim male observari.

Dicetis: Bona est & perfecta illa primi ævi Disciplina, sed humanis viribus altior, quam nostra fragilitas diu sustinere non potuit. Descendendum fuit ad faciliorem Disciplinam, in speculatione quidem non tam pulchram, sed in praxi infirmitati nostræ magis accommodatam. Huic argumento tanquam Historiæ Scriptor oppono primo facta contraria; nam illam ipsam Disciplinam jam pluribus Sæculis usu probatam ostendi, eandemque adhuc pluribus aliis observari videbitis. Quod vero tam longo temporum spatio & in tot diversis Provinciis observatur, absque omni dubio observatu possibile censendum est. Jam in sequente Historiæ hujus ordine videbitis, quomodo & quibus de causis Disciplina antiqua mutata fuerit, & vestrum erit judicare, an id factum sit post gravem deliberationem, maturo consilio, postquam utrinque argumenta fuissent diu pensata, an editis novis legibus, quæ veteres expresso imperio abrogarent; an vero hæc mutatio potius effectus & fructus fuerit consuetudinis tacite subrepentis, ignorantia, socordia, imbecillitatis, & corruptionis universalis, cui deni-

denique ipsi Præpositi ad tempus cedendum esse existimarunt. Interim rogo vos, ut ea, quæ ex data vestra Distinctione inter speculative pulchra & practice possibilea consequuntur, serio perpendatis: quod falsum, nunquam revera pulchrum est. Atqui morum Regulae falsæ sunt, nisi sint observatu possibilea; tota enim Doctrina moralis ad praxin deduci debet, cum nihil aliud nisi facienda nos doceat. Ergo maximam Legislatori injuriam infert, qui dicit, Leges ipsius esse pulcherrimas, sed in usu impossibilea, cum eundem simul jaçantiam, ignorantiam & imprudentiam incuset. Nequaquam igitur, Charissimi Lectores! Jesu Christi præcepta impossibilea sunt, imo nequidem gravia, ut Apostolus ejus dilectus testatur, dumque Christus Ecclesiæ suæ auxilium usque in finem Sæculorum promisit, nobis Gratiâ necessariam, qua supra infirmitatem nostram elevaremur, pollicitus est.

1. Joan. 5. 3.

§. XI.

Doctrina de Trinitate.

Postquam de Disciplina differuimus, etiam Veterum Doctrinam, eamque tradendi modum consideremus. Patrum Doctrina in rei substantia eadem est, quam nos hodieque credimus, & docemus. Id ex Patrum Excerptis, quæ vobis